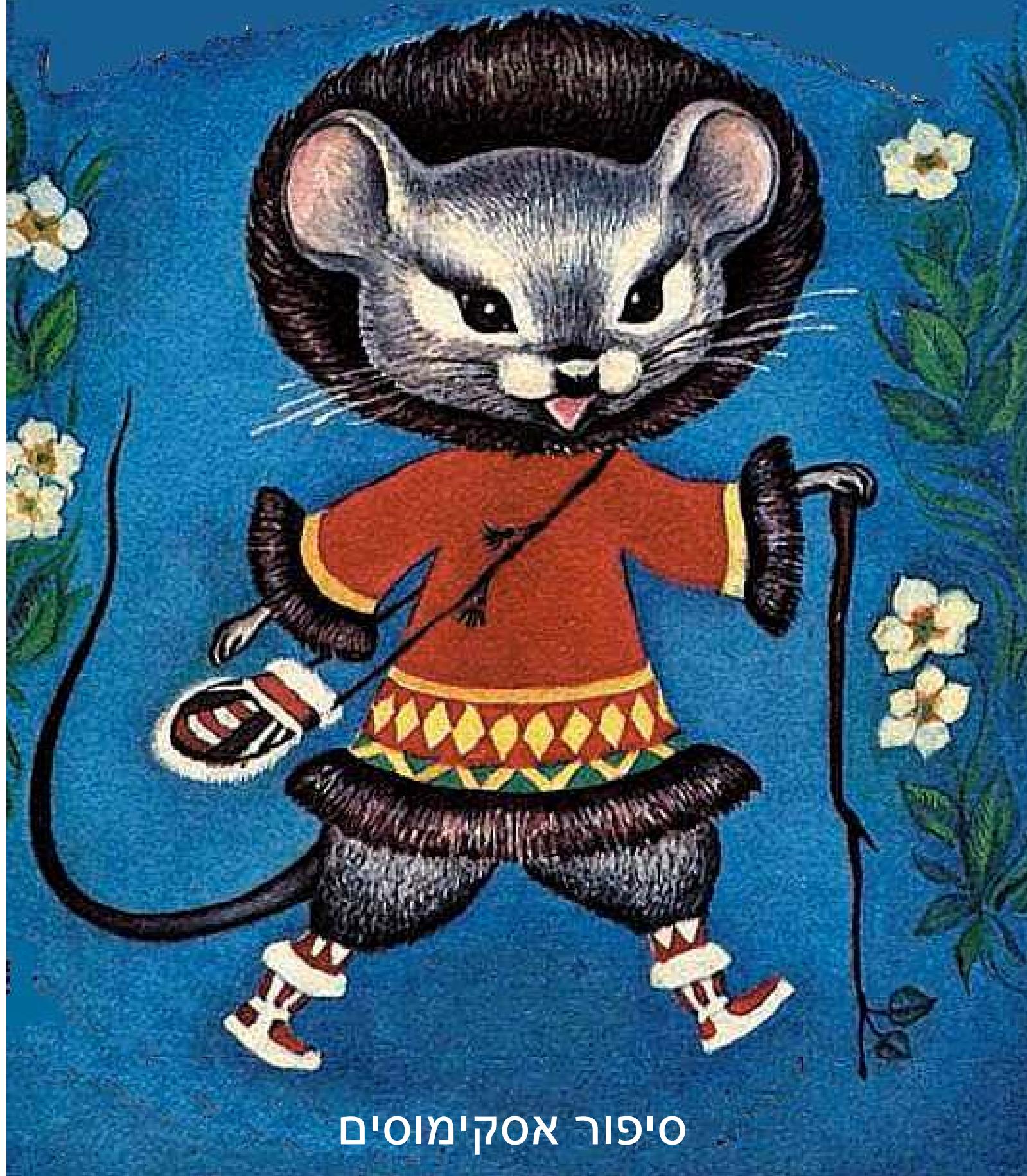


ДЛЯ МАЛЕНЬКИХ

מע הרפטקאות של עכברון



סיפור אוקי מוסים



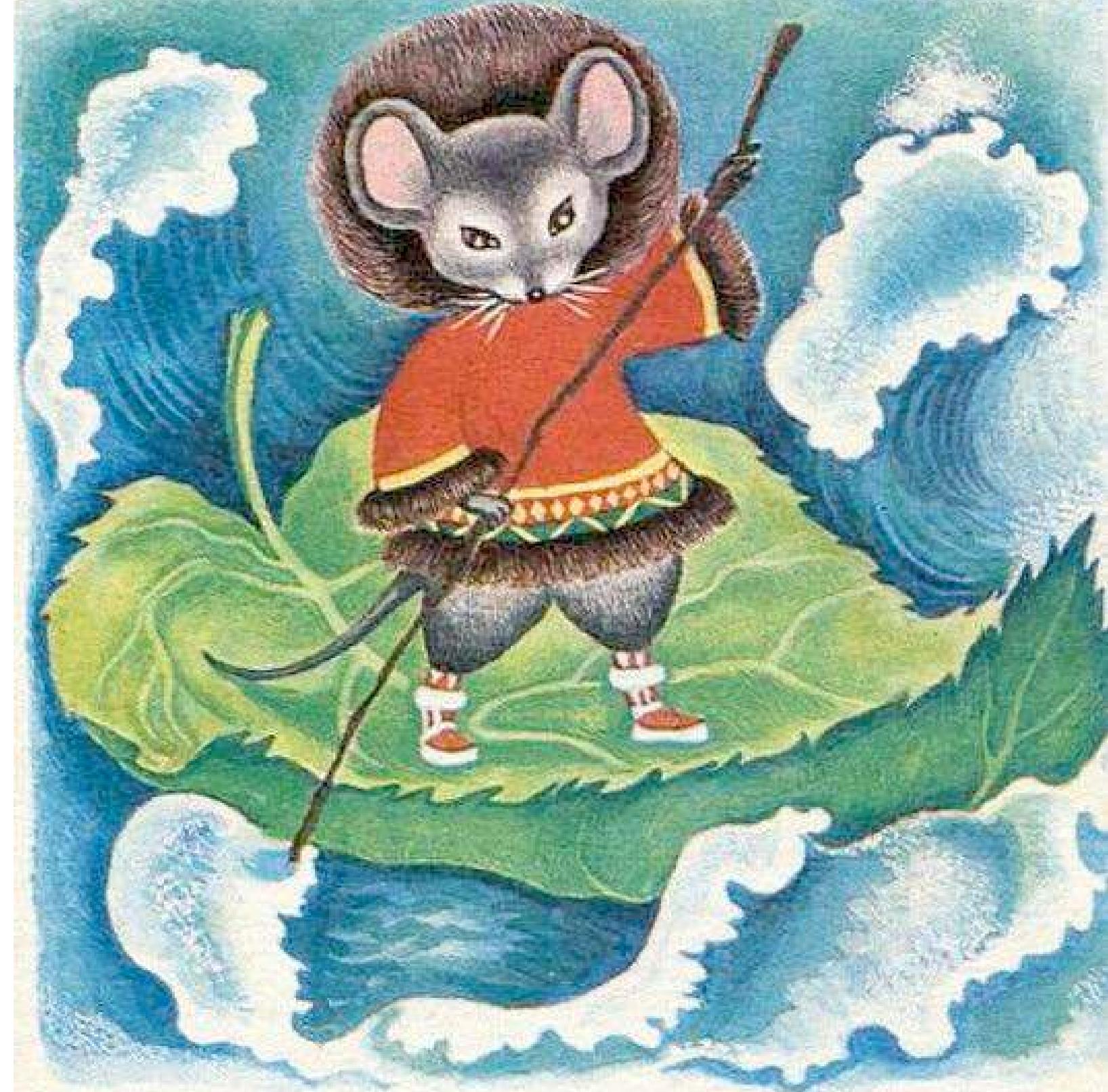
עכברון קטן החליט לצאת פעם למסע גדול. סבתא עכברה הכינה לו מאפה לדרכ וליוויתה אותו לפתח המaura שלהם.
העכברון יצא מוקדם בבוקר, חזר לקראת ערב וסיפר:



"ואיר נודע לר על כר?" שאלת סבתא.
"זה כר" התחיל לספר העכברון "יצאתי מהמאורה, הלכתי, הלכתי עד שהגעתי לים. ים גדול, גדול יותר ועליו גלים מתגלגים! אבל אני לא נבהلت. קופצת למים ושותה דרך הים.
ב עצמי הופתעתן לראות כמה טוב אני יודע לשחות".

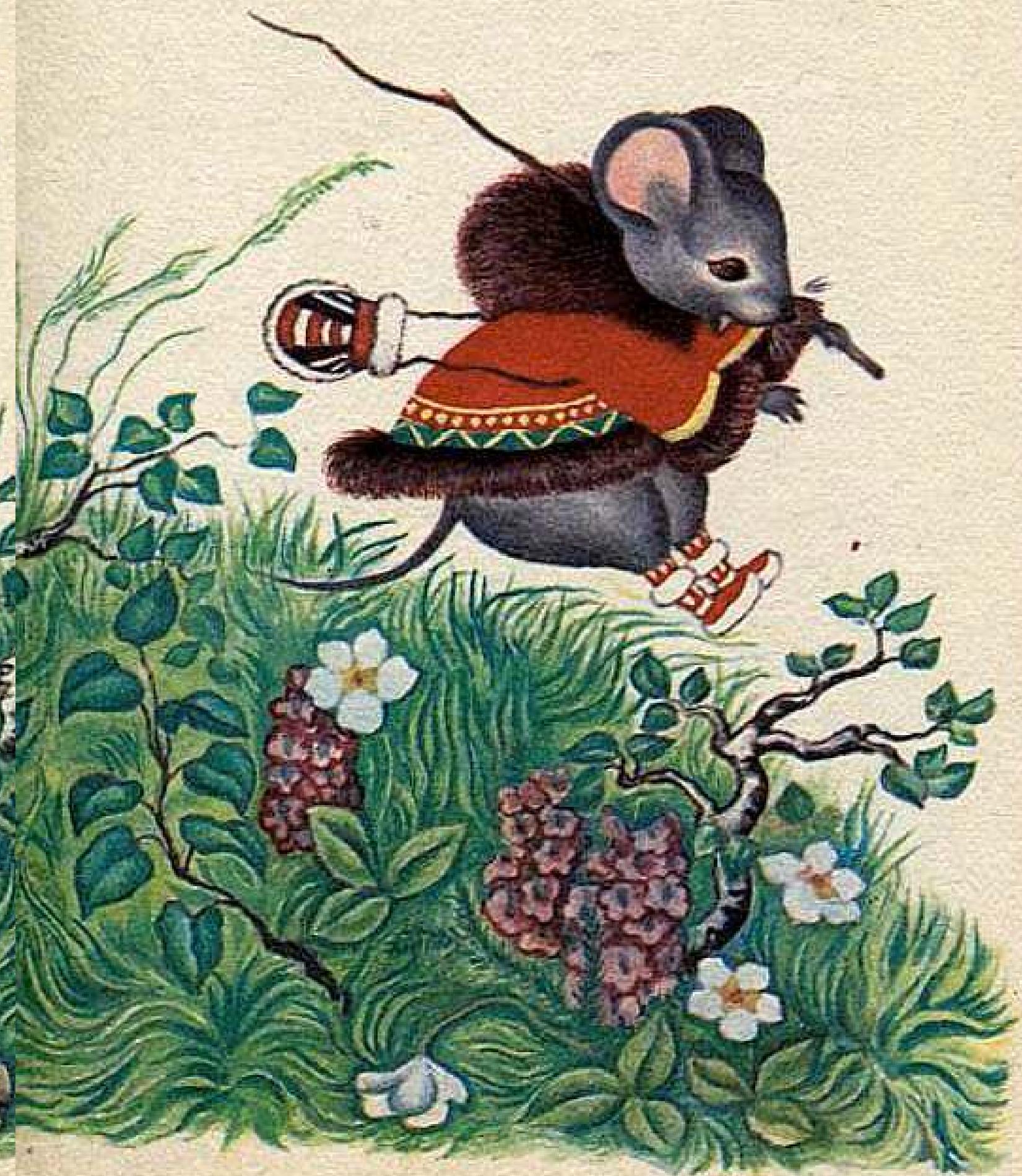
"איפה הים זהה?" שאלת סבתא.
"מזרחה מהמאורה שלנו" ענה העכברון.
"כן, אני מכירה את הים זהה" אמרה סבתא "לא מזמן עבר שם איל, רקע חזק ברגל ובشكע הזה הצברו מים".
"از תשמעין רק מה היה הלאה" אמר העכברון
"התיבשתי בשמש והלכתי הלאה. ואני רואה – עומד הר, גבוה, גבוה ביותר. העצים בפסגה שלו מגיעים עד העננים. חשבתי שאי אפשר לעקוף את ההר.

"הוא סבתא" קרא העכברון "אני החזק ביותר, הזריז ביותר,
והאמיץ ביותר בכל הטונדרה!
ועד היום בכלל לא ידעתי זאת."



از רצתי ונתתי קפיצה גדולה. וקפצתי מעל ההר.
בעצמי השתווממתי כמה גבוהה אני יכול לקפוץ."

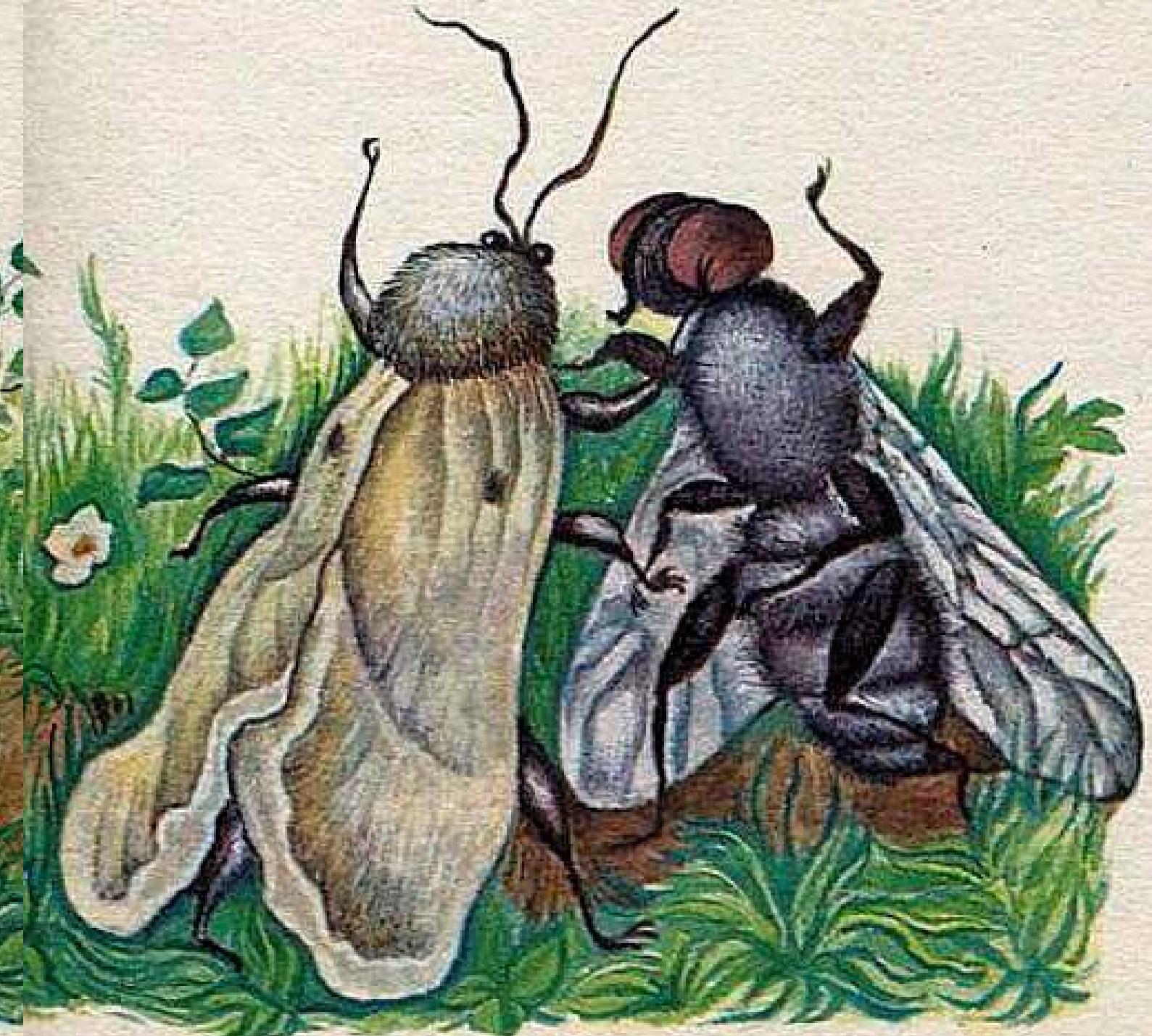
"גם את ההר אני מכירה" אמרה סבתא "אחריו
הש��ע עם מים עומדת תלולית, ועליה צומח עשב."



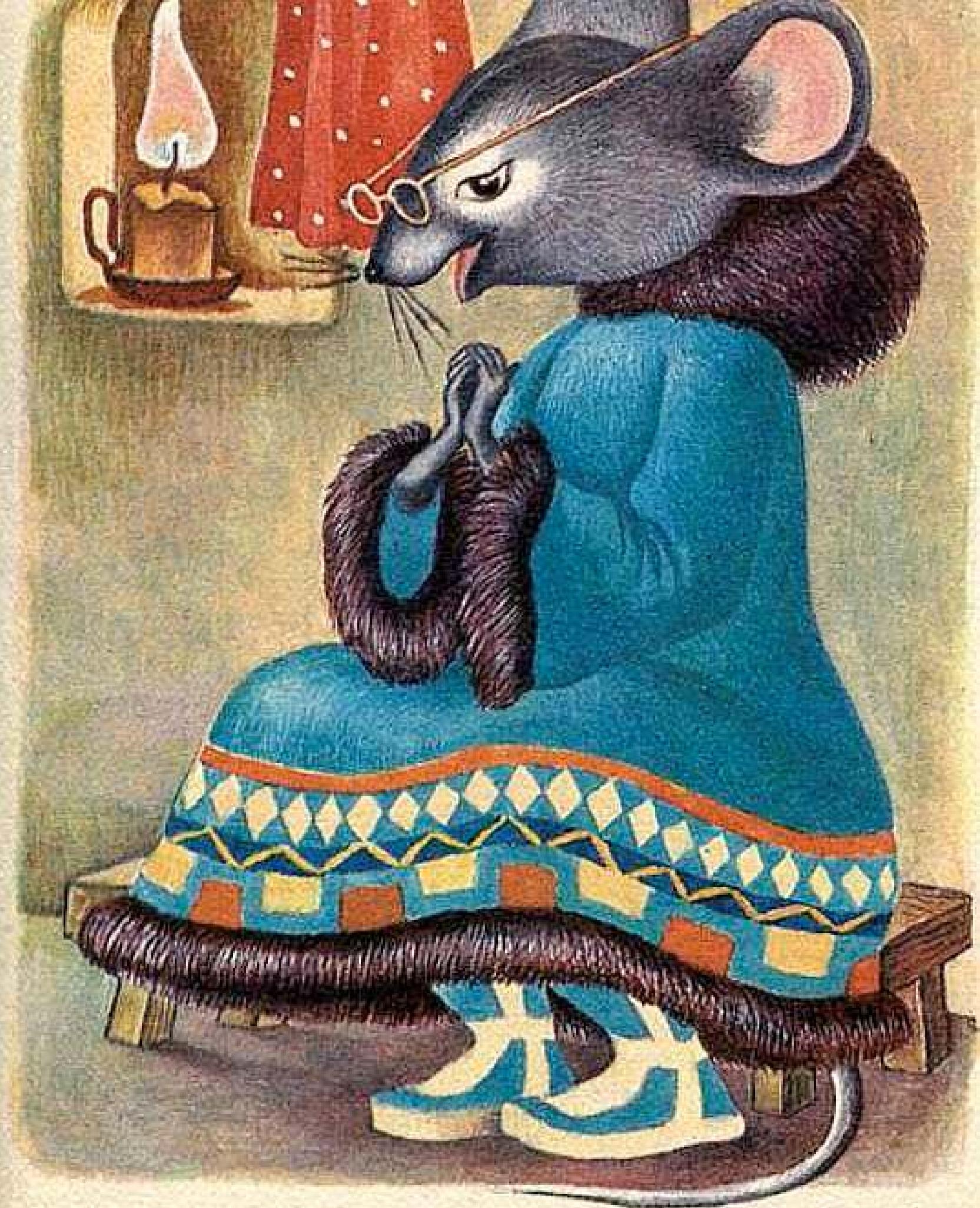
קפתי בינהם ודחfti כל אחד לצד אחר. השותוממת
AIR יכולתי בלבד להתגבר על שני דוביים.
סבתא חשה רגע אחר כך אמרה:
עצמות.

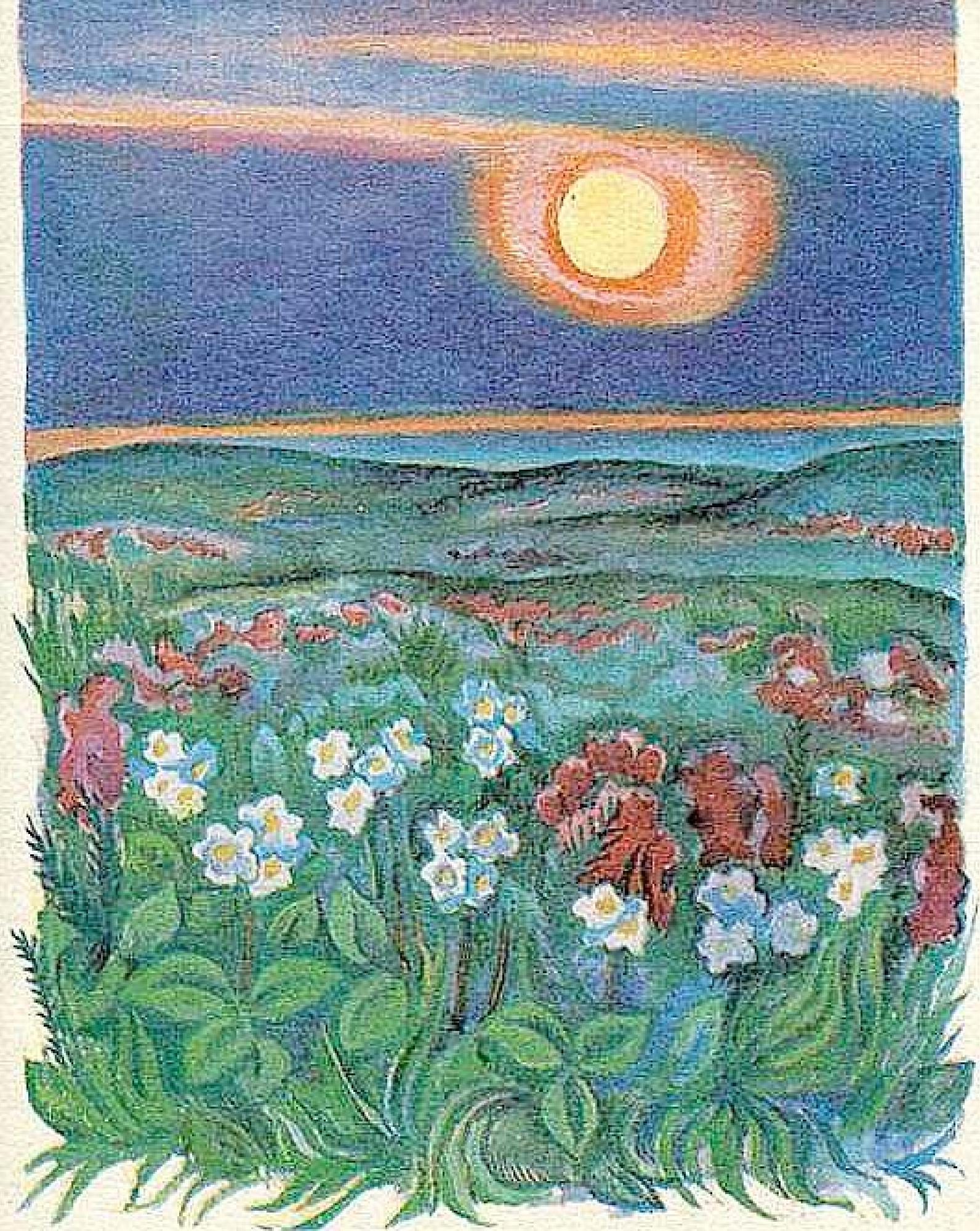


העכברון נאנח אבל המשיר לספר.
"הלך הלאה ואני רואה – נלחמים שני דוביים,
לבן ושחור. הם נהממים, מנסים לשבור זה זהה
עצמות.
אבל אני לא נבהלה!



"הדוֹבִים שֶׁלְךָ הַם רַק זְבוּב וּעַשׂ."
ואז העכברון התחיל להתייפח:
"אֵז אֲנִי לَا חַזָּק, לَا זָרִיזׂ וְלֹא אָמִיץׂ. שְׁחִיתִי דַּרְךָ עַקְבָּ
שֶׁל פְּרָסָה, קָפְצָתִי מַעַל תָּלוּלִת, דַּחֲפָתִי זְבוּב וּעַשׂ. וְזֹה
הַכְּלִי!"





אר סבטה צחקה ואמרה:
"בשביל העכברון הטיפשון וקטן צה גם עקב פרסה הוא
ים, גם תלולית היא הר וגם עש וזבוב - דוביים. אם כל זה
לא הבהיל אחר סיין שאתה באמת החזק, האמץ והזריז
בכל הטונדרה".

